

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 18 MEI.

Provinciale kiezingen.

De sectie van het kanton Tongeren der *katholieke Vereniging* heeft zich verleden donderdag ten 5 ure vergaderd ten einde kandidaten voor te stellen voor de provinciale kiezingen van den 27 dezer maand.

Ofschoon het te voorzien was dat de uitgaande leden zonder tegenstand zouden herenomen worden en dat onze liberale tegenstanders het niet zouden durven wagen het strijdperk in te treden, had niettemin een groot getal leden den oproep van het comitee beantwoord.

De vergadering heeft de vier uitgaande leden tot kandidaten aangenomen.

Wij verzoeken dus alle kiezers op hunne stembriefjes de volgende namen te schrijven:

MM. JOSEPH JAMINÉ.

HYACINTHE DE BELLEFROID,

Graaf ARTHUR DE GRUNNE,

ALPHONSE SLEGERS.

Wij behoeven den lof dezer kandidaten niet te maken. Zij zijn bekend; zij zijn omringd van de openbare achting en den 27 mei zullen zij er een nieuw en schitterend bewijs van krijgen.

DE RIJSHERVORMING VAN 1871.

Een woord aan de nieuwe kiezers.

Het katholiek ministerie van den 2 juli heeft begrepen dat een dertigjarig pratijk van onze gemeentewet en van de instellingen welke er mede gepaard gaan, een even langdurig en ongelukkig geschiedkundig voortdurend uitgang van het onderwijs, buiten allen twijfel een groot getal burgers moesten gevormd hebben, die bekwaam waren om te oordeelen over de belangen der gemeenten der provincie en aldus in staat ook om deel te nemen aan den keus van het provinciaal en gemeentebestuur.

Van daar dan ook den oorsprong dezer kiesbervorming, die door de katholieken als noodzakelijk aanzien werd, en door de liberalen verworpen wierd.

Ja, indien er ooit eene rechtvaardige, onpartijdige en tevens voorzichtige hervorming werd ingevoerd, dan is het ongetwijfeld degene waardoor de kiescijns voor den gemeentekens op 40 frs. rechtstreeksche belastingen en den cijns voor den provincialen keus op 20 frs. vastgesteld wordt.

DE SAMENZWERING.

Historische novelle naar het Hoogduitsch.

(Vervolg.)

De generaalsvrouw had noch de vraag noch het antwoord verstaan, en in haar nieuwsgierig ongeduld kwam zij uit het vlierboschje te voorschijn en deed, zonder te denken aan het gevaar van opgemerkt te worden nog eenige stappen voorwaarts.

— Hebt gij ook brieven, beste vriend? vroeg Ernst, brieven van den keurvorst?

— Neen, zeide Karel van Berstegg, de keurvorst heeft mij slechts mondelinge hoedschappen medegegeven; hij meende, dat men dergelijke gewaarschuwing mededeelingen niet aan het papier toevertrouwen. Hij heeft mij zijne groeten en bevelen aan u medegegeven. Hij eischt van u, dat wij aan Duitschland zullen vasthouden en dat wij hem, onzen natuurlijken, deutschen heer en meester, zullen vertrouwen. U, Ernst, verzoekt de keurvorst, dat gij zult voortgaan met hem langs den gewonen weg tiding te zenden; zijne dankbaarheid en zijne liefde zijn u tot loon daarvoor toegezegd.

— Ik moet hem dankbaar zijn, ik moet hem mijne liefde schenken! riep Ernst vol vuur. De keurvorst liet mij, onderlooze knaap, opvoeden, hij zorgde als een vader voor mij. Ik heb geluk, dat ik hem, mijn aelen weldoener, nu eindelijk van mijne trouw, van mijne gehechtheid het bewijs kan geven, dat ik hem eenzigzins vergelden kan voor alles wat hij aan mij heeft gedaan. Op zijn bevel ben ik zooals gij weet, ofschoon een machtwoord der Franschen mij uit mijn vaderland had verbannen, verkleed en onder een vreemden naam, herwaarts teruggevoerd, om voor den keurvorst te werken. Neen, niet alleen voor hem, de zaak van den keurvorst

Ook zullen de nieuwe Kiezers niet vergeten aan wie zij het kiesrecht te danken hebben.

Om de kiezers een klein gedacht te geven van de belangrijkheid der uitbreiding van het kiesrecht, zullen wij enkel aanmerken dat, ten gevolge der nieuwe kieswet, het getal der gemeentekiezers van 250,000 tot over de 400,000 geklommen is en dat het totaal der Kiezers voor den Provincieraad, dat vroeger slechts 111,461 was, nu tot ongeveer 250,000 beleept.

Het invoeren dezer hervorming strekt grootelijks ter eere van het katholiek ministerie van den 2 Juli en, al hadde het niets anders verricht dan de nieuwe kieswet tot stand gebracht, dan nog moet het te recht op de dankbaarheid van het land rekenen.

Ook zijn wij ten sterkste overtuigd dat deze hervorming in de aanstaande provincie- en gemeentekiezingen aan de doktrinaire partij den slag van gratie gaat toebrengen. Immers, wanneer de liberalen zich bij de nieuwe Kiezers zullen aanbieden om hun hunne stem te vragen, zullen deze natuurlijk antwoorden: « Welnu, mijne Heeren de liberalen, gij die bij hoog en laag geschreeuwd hebt dat wij, kleine burgers, het kiesrecht niet weer dig waren; gij, die ons altijd aanzien hebt als vuilen visch en domkoppen van den grootsten kaliber, gij durft nu onzestemmen komen vragen. Wacht maar tot den 27 Mei, dan zullen wij u leeren wat het zeggen wil » de kleine burgerij te verachten en te ver smaden. »

De jonge Vrijdenkers.

Een beweerlijke *voet* heeft de liberale van den Staat. De melaatsheid der vrijdenkerij wint er langzaam meer veld.

Een schandelijk feit, welk te Gent plaats te hebben, geeft ons daarvan een nieuw bewijs.

Een jonge poolsche student, 21 jaar oud en tot eene katholieke familie behoorende, stierf de verledene week in die stad, na den troost van den katholieken godsdienst te hebben ontvangen van eenen priester zijner natie, op zijn verzoek daartoe opzettelijk naar Gent gekomen.

Zeker, biecht men niet zonder het te willen en ontvangt men de H. Communie niet tegen wil en dank: de studenten der Universiteit van Gent eischen niet te min het lijk van hunnen kameraad, als gestorven zijnde als vrijdenker.

is de zaak van Duitschland en zijn terugkeer naar Kassel zal met jubelend hazuingsgeschal aan geheel de wereld de blijde mare verkondigen; « de vrijheid is nabij, en de slavenketens zijn verbroken! »

« De vrijheid is nabij en de slavenketens zijn verbroken! » riepen de vrienden in koor.

— Dan als de tijd gekomen is, voor Ernst in verrukking voort, dan zal van land tot land, van dorp tot dorp de heilmare zich verspreiden: « Wij zijn vrij! Weg met de fransche dwingelandij! Eén Duitschland, één groot, vrij, eenig Duitschland! » — O, mijne vrienden, laten wij ons bloed en ons leven op het spel zetten, om dien dag des heils en der vrijheid te bespoedigen! Meugt u onder het volk poogt zijne gehechtheid aan den rechtmatigen gebieder te bevestigen en te versterken, en als gij op de menschen rekenen kunt, bereid ben dan voor op de mogelijkheid, dat de keurvorst weldra zou kunnen terugkomen, opdat zij zich uitrusten, om hem en zich zelf te verdedigen, wanneer het uur van den strijd is.

« O, » prevelde de generaalsvrouw bij zich zelve, « ik heb goed gedaan herwaarts te komen want het is eene volledige samenzwering, die ik hier op het spoor ben. »

Snel en onbedacht deed zij nog eenen stap voorwaarts.

— Ik heb wapens aangekocht, die ik zal uitdeelen! riep juist een der jonge mannen.

— Ik heb kruut en lood! riep een ander.

— Goed, zegde Ernst, weest werkzaam en ieverig! Eenigen uwer moeten naar den russischen generaal Tschernitschew, om hem bericht te geven van den stand der zaken alhier.

Hij zweeg een oogenblik, want hij had het gelaat der generaalsvrouw ontdekt, beschenen door het licht van het aan den naastbij zijnden liedeboom hangend lampje. Op hetzelfde oogen-

In algemeene vergadering vereenigd, hebben zij besloten dat het akademisch vaandel en het « studentenkorps » geen voet over den dorpel der kerk zouden zetten, waar de lijdendienst van den jongen overledene plaats had.

Op het kerkhof werden er twee solidaire redevoeringen gehouden op het graf en in het bijwezen van den poolschen gestelijke, die den rouw opleidde.

De schandmakers beweerden daar dat de overledene tot de afschuwelijke sekte der solidairs, der discipels van satan behoorde, en zij waren zoo stout van te durven zeggen dat hij maar de hulp van den katholieken godsdienst ontvangen had uit nood en dwang om zijne ouders te voldoen. De ongelukkige vader, om de blasphemien der jonge universiteitsgasten niet te moeten hooren, heeft zich den uitersten troost moet en ontzeggen van de begraafing zijns zoons bij te wonen.

Ziedaar waar men komt met meesters gelijk den vrijdenker Laurent, die onze godsdiensttoefeningen *hemelsche kanswarsterijen* heeft durven noemen.

En zietdaar ook eene nieuwe waarschuwing voor de katholieke familiën welke nog eenigzins betrouwen zouden hebben kunnen behouden wegens het officieel onderwijs.

Wij vragen het: gaan de katholieken nog lang zulke afschuwelijke schandalen moeten blijven verdragen? (*Gaz. van Dinmude.*)

Tongeren, den 17 mei 1872.

Mijnheer de Postrijder,

Iemand die allewijl in eenen schrikkelijken ambras is, dat is de redacteur van de *Vedette*. Hij heeft de liberale hoopvolle kandidaten er door helpen, maar de onderneming is niet gemakkelijk.

De kiezers van Tongeren zijn brave katholieke menschen die den liberalen geloofsverkondiger in de woestijn laten prediken. Welk betrouwen wil men dat de kiezers stellen in een blad dat wekelijks alles aanrandt en bespot wat een kristen mensch moet eeren en eerbiedigen?

Ik lees somtijds ook wel eens andere gazetten van het land. Ik ken er die de katholieke denkwijze bestrijden, en die de liberalerij stelselmatig verheffen; maar met rede kan men zeggen dat er in de gansche uitgestretheid van het land geen blad bestaat dat zoo schandelijk de heiligste gevoelens onzer burgerij kwetst.

Dat gaat allemaal goed zoo lang er geene

blik, dat hij kennis vrienden wilde geven aan zijne vrienden, viel er een voorwerp op de tafel. Het was een steentje met een blad papier omwonden.

Ernst nam het spoedig op, maar eer hij het papier opende, richtte zich zijn blik nog eenmaal naar de plaats, waar de generaalsvrouw had gestaan. Zij bevond er zich niet meer, haar oog had dat van Ernst ontmoet; zij had gevoeld, dat hij haar had herkend, en vol doodelijken schrik was zij ijlings gelucht.

Ernst echter ontvouwde nu het papier, en zoodra hij het schrift erkende, vertoonde zich een blijde glimlach op zijn gelaat.

— Hoor, mijne vrienden, hoor, zeide hij fluisterend, terwijl hij opstond en zijne vrienden naar zich toetrok, er is een engel gekomen, om ons te waarschuwen: hoor wat hij zegt!

De vrienden en bondgenooten stonden zwijgend en ademloos om heen, terwijl Ernst op een half fluisterend toon het volgende voorlas:

« Men beluistert u, ten einde het gehoorde » terstond aan den generaal Allix over te brengen. Men is u lieden ten minste op het spoor. » Vlucht, vlucht allen terstond! »

— Men heeft ons beluisterd, mompelden de jonge lieden verschrikt. Wij zijn verloren, als men ons vindt!

— Men mag ons niet vinden, zeide Ernst vastberaden. Wij moeten vluchten, maar zonder opzien te baren. Wij moeten, de een na den ander, ons verwijderen, om geene verdenkingen gaande te maken. Ik zal de laatste zijn, die dezen tuin verlaat. Gaat nu, gaat! Morgen avond ontmoet u elkander buiten de stad, bij den kruisweg, dien wij hebben afgesproken. Voort! voort!

De een na den ander verlieten nu de vrienden, schijnbaar vroolijk en onbezorgd, den tuin, en terwijl zij zich verwijderden, bleef Ernst in

kiezing op handen is. Maar als men er met zijn scheenen voor zit, dan zet u dat ding vergiftig in den ambras. De *Vedette* gaf nog eenen schoonen stuiver geld, als de kiezingen maar voorbij waren. Ziet gij daar de smerige *Vedette* aangevaren komen met eenen hoop liberale kandidaten?

— Mijnheer de kiezer, ik verzoek u van uwe stem te geven aan de liberale kandidaten.

— Zoo, mijnheer, maar wat willen uwe liberale kandidaten?

— Wel zij willen juist wat ik wil, anders zou ik hen niet aan de kiezers aanbevelen. Zij willen het katholieke onderwijs vernietigen, zij willen den priester uit de school sluiten, zij willen den katholieken kerkhof ontheiligen, zij willen niet dat gij eene halve cent aan den Paus geeft, maar zij willen wel dat gij onderschrijft om de redevoeringen van M. Bara met duizende te verspreiden.

— Ja maar, mijnheer de liberaal, ik wil juist het tegenovergestelde van hetgeen gij wilt; ik meen dat onze kinderen wel wat godsdienstig onderwijs moeten ontvangen, omdat zij het kwaad toch gauw genoeg loos zijn; ik meen dat de priester niet te veel is in de school, want, zoohaast hij er niet meer in verschijnt, dan verliezen onze scholen het vertrouwen der ouders en dan liggen onze gestichten van onderwijs den eersten dag op hunnen rug. Wilt gij dat ik voor eenen liberaal stem, geef mij dan de verzekering dat de tongersche liberalen geene liberalen zijn, dat zij het godsdienstig onderwijs willen handhaven, dat zij het kerkhof voor zijne godsdienstige bestemming willen bewaren. Willen zij dat niet publiek beloven, dan hebben zij inzichten waaraan ik de hand niet kan leggen, en naar hunnen patroon Pietje de duivel.

Hebt gij nog uw leven zoo vieze mannen gezien als die liberalen. Meenen zij dan dat de menschen van Tongeren onnoozel genoeg zijn om niet te begrijpen waar de liberalerij ons wil heen brengen? Meenen zij dat wij niet weten dat de katholieken de voorstanders zijn der goede orde, terwil de liberalen overal de opstokers zijn van wanorde en van burgeroorlog? Waarom maakte het volk van Parijs over eenigen tijd revolutie tegen al zijne overheden? Was dat niet omdat men het volk geleerd had alle geestelijke en wereldlijke overheid te versmaden?

Waarom plunderde het volk de kerken en paleizen? Was dat niet het gevolg der liberale leeringen die aan het volk hadden doen geloof-

diep gepeins verzonken nog altijd op dezelfde plaats staan, en overlegde hij zich zelve, wat er gedaan moest worden.

« De generaalsvrouw heeft alles gehoord, » zeide hij in zich zelve, « en zij zal ons allen in het verderf storten, indien het ons niet gelukt haar door list te overwinnen en haar aan mijne onschuld te doen gelooven. Ik moet het beproeven, en dat wil ik ook! Met leugen en bedrog wil ik de verraders bestrijden! Spoedig, spoedig aan het werk! Zij zijn allen weg, ik ben nog maar alleen hier, en het is alzoo tijd, dat ik mij ook verwijder! »

Hij nam zijne richting naar het huis, ten einde zich te verwijderen; daar riep hem een geliefde maar al te bekende stem bij zijnen naam, en Ernst wendde den blik omhoog naar het huis van den generaal, van waar hij het roepen had gehoord.

Ja, daar boven, die witte gedaante, die daar tegen het geopend venster leunde, dat was zij, dat was Aurelia, en ten tweeden male riep zij hem toe:

— Haast u, haast u, om aan het verderf te ontkomen.

— Ik zal doen, wat gij begeert, riep hij diep bevogen, ik vlucht, maar ik laat mijne gedachte bij u achter!

— Vaarwel, vertrou op mij!

— Ik geloof aan u, klook het van het venster naar beneden.

— Vaarwel! riep Ernst nogmaals; vervolgens snedde hij voorwaarts in do duisternis van den hof.

En daarboven werd het venster gesloten, en in het vertrek van haren vader viel Aurelia op de kniën om God te bidden.

IV.

Acht dagen waren er verlopen na den avond